

Kız ve Yıldız Geyiđi

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Yıldız Geyiđi

Ebru Mina TOMURCUK

Maya, tarlaların yeşil dalgalar gibi yuvarlandığı ve gece göğünün geniş ve karanlık uzandığı sessiz bir köyün kıyısında yaşıyordu. Her akşam, defteri ve kalemi kanvas çantasına tıklılı halde evinin arkasındaki tepeye tırmanırdı. Sarı ceketini ve kırmızı çizmelerini giyer, sorulara hazır olurdu. Maya'nın binlerce sorusu vardı ve yıldızlar onun en sevdiği dinleyicilerdi.

Berrak bir gece, ağaçların arasında gümüşü bir şey kıpırdadı. Bir geyikti; midilli boyunda, kürkü ay ışığı gibi parıldayan ve derin mavi gözleri göletler kadar sakın. Dallanan boynuzlarında ince ışık çizgileriyle birbirine bağlanmış minik parlayan yıldızlar taşıyordu. Maya yaklaşıırken kıvrıcık siyah saçları zıpladı. "Kafandakiler gerçek yıldızlar mı?" diye fısıldadı.

Yıldız Geyiği başını eğdi ve boynuzlarından yumuşak bir pırıltı düştü. "Birkaçı," dedi nazikçe. "Onlar resimler, küçüğüm. Her yıldızın bir hikâyede yeri vardır." Maya hemen defterini açtı. Parlayan noktaları ve onları birleştiren çizgileri çizdi. "Yani yıldızlar bir bulmaca gibi mi?" diye sordu. "Hiç kaybolurlar mı?" Geyiğin mavi gözleri düşünceli oldu.

"Bazen," dedi Yıldız Geyiđi. "Yukarı bak, Maya. Bildiđin resimleri say." Maya başını geriye attı. Büyük Kepçe'yi, Kuđu'yu ve parlak kemerli Avcı'yı biliyordu. Ama Küçük Tilki'nin genellikle kuyruđunu kıvrıdığı yerde gökyüzü boş ve karanlıktı. "Biri kaybolmuş!" diye soluđu kesildi. " Koskoca bir yıldız resmi yok olmuş!" Kalemı boş sayfaya tıkladı.

"Öyleyse onu bulmalıyız," dedi geyik. "Bin, meraklı olan." Maya, tek bir mavi mücevherin göz kırptığı sarmaşık tasmaına sıkıca tutundu. Geyiğin yumuşak toynakları çimenlerde hafif pırıltılar bırakarak ormana doğru tırsladı. "Yıldızlar nasıl resim yapar?" diye sordu Maya. "Birleşerek," dedi geyik. "Tek başına bir noktadır. Birlikte çizerler."

Durgun bir göletin kıyısında, çaydanlık büyüklüğünde tombul bir baykuş oturuyordu. Gagasına yerleşmiş minik tel gözlüklerinin çevresinde benekli gri ve kahverengi tüyler kabarmıştı. Bir kanadı hafifçe eğiydi ve sırtına küçük bir deri kitap bağlanmıştı. "Geç," diye öttü baykuş. "Geç kaldın ve gökyüzünde bir tilki eksik. Bunu yazdım, biliyorsun."

Baykuş gagasıyla küçük kitabı açtı. Yıldız haritalarıyla dolu sayfalar rüzgârda hışırdadı. "Küçük Tilki kaçtı," dedi baykuş, kehribar gözleri yuvarlak ve parlak. "Rüzgâr değişince bütün yıldızları dağıldı." Maya eğildi, çilli burnu neredeyse sayfaya değiyordu. "Nereye dağıldı?" diye sordu. "Onları nasıl geri toplarız?" Baykuş yavaşça gözlerini kırptı.

"Dağıldı," dedi baykuş, "kayboldu demek değil, sadece saklanıyor demek." Yıldız Geyiği parlayan boynuzlarını indirdi ve küçük bir yıldız diğerlerinden daha parlak attı. "Titreyen ışığı takip et," dedi. Maya dikkatle baktı ve sazların üzerinde sallanan hafif bir pırıltı fark etti. "Orada!" diye bağırdı, işaret ederek. "Bize göz kırpmıyor!" Yönü defterine karaladı.

Pırıltıyı, ateş böceklerinin minik fenerler gibi süzüldüğü bir çayıra kadar takip ettiler. "Bunlar yıldız değil," dedi Maya, gözlerini kısarak. "Çok hızlı yanıp sönüyorlar." Baykuş memnuniyetle başını salladı. "İyi gözler," diye öttü. "Ateş böcekleri, bakanları şaşırtmak için yıldız parıltısını taklit eder. Daha iyi bir soru sor." Maya derin düşündü. "Gerçek yıldızlar ne yapar?" diye yüksek sesle merak etti. "Sabit parlar ve hareketsiz dururlar."

Maya ayıra yeniden baktı, bir balıkıl kadar sabırla. Sonra grd: bir ıřık yanıp snmeden parlıyordu, bir mum kadar sabit. "O!" Yosunlu bir tařın stne tırmandı ve kk yıldız avularına nazike aldı. Gneřte kalmıř bir akıl tařı gibi sıcaktı. "Bir yıldız bulundu," dedi Yıldız Geyiėi. "řimdi, Kk Tilki nereden bařlıyor?"

Maya defterine çizdi: parlak yıldız için bir nokta, sonra bir kıvrım, sonra sivri bir kulak. "Tilkinin kuyruğu buradan başlıyor," dedi, çizgiyi takip ederek. "Resmi bilirse, sıradaki yıldızın nereye ait olduğunu bilirim." Geyiğin boynuzları parıldadı ve ince bir ışık çizgisi uzaktaki tepeye doğru uzandı. "Öğrenmek," dedi geyik, "bildiklerinle merak ettiklerin arasına çizgi çekmektir."

Tepede, dağılmış yıldızlar uykulu arılar gibi havada asılı duruyordu. Maya notlarını yüksek sesle okudu ve baykuş her birini kitabıyla karşılaştırdı. "Kuyruk yıldızı burada. Kulak yıldızı orada. Burun yıldızı en son." Yıldız Geyiği her noktaya boynuzlarıyla dokundu ve parlayan çizgiler birer birer birleşti. Yavaşça, Küçük Tilki gökyüzünde belirdi, parlak kuyruğunu bir ışık kümesinin etrafına kıvrarak.

"Başardın!" diye sevindi Maya, aralıklı dişleriyle genişçe gülümseyerek. Baykuş küçük kitabını kapattı. "Soruları sen sordun," diye öttü, neredeyse sevecenlikle. "Ben sadece tahminlerini düzelttim." Üstlerindeki gökyüzü parıldadı, her takımyıldız biraz daha parladı. Maya noktalar, çizgiler ve sorularla dolu defterine baktı ve kırmızı çizmelerinden kurdeleye kadar içi ısındı.

Yıldız Geyiği, Maya'yı parlayan gökyüzünün altında eve götürdü. "Yıldızlar neden resim yapar?" diye son bir kez sordu. "Çünkü biri yukarı bakıp merak etmiştir," dedi geyik. "Ve merak etmek, resimlerin doğma şeklidir." Burnuyla defterine dokundu ve sayfaya minik bir yıldız ışığı yerleşti. "Sormaya devam et, küçüğüm." Sonra karanlığa adım attı ve camdaki nefes gibi silinip gitti.

Odasına dönen Maya defterini açtı ve yeni bir resim çizdi: bir kız, bir geyik ve çizgilerle dolu bir gökyüzünün altında bir baykuş. En alta, en güzel el yazısıyla bir soru yazdı: Karanlıkta başka neler saklanıyor? Gülümseyerek uykuya daldı ve sayfadaki minik pırıltı bütün gece parladı.

Sabah Maya herkese kayıp yıldız resmini ve yıldızların birleşerek onu nasıl bütün yaptığını anlattı. "Sadece dikkatle bakmalısın," dedi, "ve sormalısın." O gece yine tepeye tırmandı, defteri hazırды. Üstünde Küçük Tilki parlak kuyruğunu kıvırıyordu ve Maya, merak ile öğrenmenin bütün gece gökyüzünü aydınlatabileceğini biliyordu.